DAN RĂDULESCU – Pentru O Secundă

- Tot ce am vrut a fost sa zbor doar pentru o secunda..., am auzit o voce in fata mea.
M-am apropiat incet, incercand sa nu-l distrag din contemplatie pe cel care-mi vorbise. Cand am ajuns langa el, pe marginea prapastiei, m-am asezat asemeni lui, lasandu-mi picioarele sa atarne in gol.
- Poate ca zborul i-a facut asa. Poate din cauza ca se nasc cu abilitatea de a controla gravitatia... poate din cauza asta se simt obligati sa faca bine...
- Poate, am comentat eu.
- Stii... eu eram un singuratic si inainte... Nu prea aveam multi prieteni... nu eram prea sociabil... nu puteam sa zic ca duc lipsa unei companii... dar numai acum imi dau seama cat de singur sunt... Cand nu mai e nimeni viu... cand sunt ultimul om in viata...
- Dar noi? L-am intrebat eu, indraznind pentru prima oara sa-mi iau privirea de la haul ce se intindea sub picioarele noastre.
Fata lui calma a aparut in raza mea vizuala. Era un tanar, poate la douazeci, douazeci si cinci de ani, imbatranit mult de o barba deasa, roscata. In ochii sai nu se putea citi decat resemnarea... renuntarea la lupta... Nimic altceva, nimic in plus.
A asteptat cateva minute, urmarind un vultur in zborul sau pe deasupra piscurilor de munte, pana sa-mi raspunda:
- Voi? Voi sunteti doar in imaginatia mea... Nimeni nu este aici... Doar un nebun... Si cateodata chiar sper sa fi devenit nebun... sa se dovedeasca totul un vis. Aterizarea navei extraterestre, primul contact si apoi curatirea pamantului de oameni... Sa uit cum am privit nepasator cum toti cei din jurul meu cadeau in hibernare... Sa uit cum trupurile lor erau stranse de o forta nevazuta si depuse in imense containere ce-si luau zborul... Sa uit tot!
- Dar stii de ce au facut-o...
- Da, a raspuns cu un oftat... Mi-au povestit dupa ce am iesit din soc... Stii? Arata exact ca oamenii... numai ca au un par auriu extraordinar... Ai vazut vreodata parul unui dendar? Cand il zaresti... iti dai seama de imperfectiunea ta si de frumusetea fiintei din fata ta... Iti dai seama de bunatatea din ochii lor si de rautatea oglindita in ai tai, a continuat el schimband brusc subiectul.
- Vezi vulturul acela? Oare de ce nu au lasat toate animalele in viata? Mi-ar fi placut un catel... Sau o pisica sa-mi tina companie... Vezi? Numai amanunte care te conduc spre planul lor... Mi-au zis ca Pamantul se poate regenera... Ca nu avem nevoie decat de o mie de ani... O mie de ani fara nici o activitate umana... o mie de ani in care ei sa ecologizeze fiecare coltisor din planeta asta...
Vocea lui s-a pierdut in zgomotul produs de aripile vulturului care s-a asezat pe bratul lui. Invatase sa iubeasca compania animalelor, sa traiasca in armonie cu natura. Incet, incet, avea sa poata sa-i invete si pe altii aceasta arta a armoniei:
- Mi-au dezvaluit ca eu va trebui sa explic totul omenirii... Atunci cand ei vor pleca si-i vor trezii pe toti... Ma vor tine in viata o mie de ani... doar ca sa devind apoi un viitor profet... Prima persoana pe care o vor vedea toti oamenii dupa un somn de o mie de ani... Probabil ca de-aceea nu m-au lasat sa zbor...
Privirea lui s-a intalnit cu a mea pentru o secunda. Stiam ca nu avea sa recunoasca ca-si dorise moartea, iar sinceritatea din ochii lui m-a convis ca nu avea sa mai incerce:
- Am vrut sa zbor pentru o secunda... si ei m-au prins... si voi m-ati prins, a soptit el privind peisajul ce se intindea la picioarele sale.
Fara nici o vorba, mi-am dat drumul in hau, incepand dupa cateva secunde sa levitez, urmat de ceilati. Stiam ca nu avea sa mai incerce sa sara in prapastie... iar noi ne puteam continua lucrul.
In urma noastra, doar o soapta s-a mai facut auzita:

- De ce nu m-ati lasat sa zbor? De ce?...